

ভাৰত—

ভোট—

ভূতৰূপ

Nanda Mohan Taluk
P. O. Sorbhog
Dated...11.2.52...
Kamrup
Barnagar H. E. School

সাধাৰণ নিৰ্বাচন— জানুৱাৰী ১৯৫২

যদা যদাহি নিৰ্বাচনস্য কালং ভৱতি ভাৰত,
খদ্ৰব বস্ত্ৰ পৰিধানেন নেতা নেত্ৰীং স্ৰজামাহম্;
পূৰ্ণাৰ্থায় চ স্বাৰ্থানাং বিনাশায় চ কলঙ্কম্,
ভোট সংগ্ৰহাৰ্থায় প্ৰদিশ্যামি গ্ৰামে গ্ৰামে ।

বসুপতি বাঘৰ

বসুপতি বাঘৰ বাজা বাম ।
 আঠানা মিঠাতেল তিনটকা দাম ॥
 তিনটকা দাম দিও ভেজালতেল খাম ।
 ঈশ্বৰ আল্লাব নামকে গাম ॥
 বসুপতি বাঘৰ বাজা বাম ।
 তিনিঅনা মাৰ্কিনৰ সাতসিকি দাম ॥
 কলাপাত বাকলিকে গাত মেৰিয়াম ।
 ঈশ্বৰ আল্লাব নামকে গাম ॥
 বসুপতি বাঘৰ বাজা বাম ।
 মৎসৰ বজাবত হস্তীৰ দাম ।
 নাছৰ ছবি আঁকি তাকে বাকি খাম ।
 ঈশ্বৰ আল্লাব নামকে গাম ॥
 বসুপতি বাঘৰ বাজাবাম ।
 গাখীৰৰ দাম দি খালৰ পানী খাম ॥
 “কনডেন্স” টিন আনি দৈ কৰি খাম ।
 ঈশ্বৰ আল্লাব নামকে গাম ॥
 বসুপতি বাঘৰ বাজাবাম ।
 ছ- অনা চেনিবো তিনটকা দাম ।
 “চাপ্লাইত” নাই কিন্তু বাহিৰত পাম ॥
 ঈশ্বৰ আল্লাব নামকে গাম ।
 বসুপতি বাঘৰ বাজা বাম ।
 বজাবত বস্তৰ চৰিছে দাম ॥
 চৰকাৰে বাকি দিছে ধানৰ দাম ।
 ঈশ্বৰ আল্লাব নামকে গাম ॥
 বসুপতি বাঘৰ বাজা বাম ।
 গান্ধীৰ নিমখৰো তিনি অনা দাম ॥
 কিনিব নোৱাৰিলে কলাখাৰ খাম ।
 ঈশ্বৰ আল্লাব নামকে গাম ॥

বসুপতি বাঘৰ বাজা বাম ।
 বগা ক'লা বজাবত একেই দাম ॥
 চৰকাৰে সাজি দিছে ছনীতি ধাম ।
 ঈশ্বৰ আল্লাব নামকে গাম ॥

বনাপী গীত

ঘোষা :- কেবকণ কেবকণ কংগ্ৰেছী গাৱলৈ যায় ।

—: পদ :—

কংগ্ৰেছী কেণ্ডিডেট পিঙ্কিল গান্ধী কেণ
 জীপ গাড়ী চৰি আজি গাৱলৈ যায়, [কেবকণ]
 মহাত্মাৰ নাম লই বাইজক কয়গৈ
 কংগ্ৰেছক ভোট দিলে স্বৰ্গও পায় । [কেবকণ]
 মহাত্মাৰ নাম লয় মিটিঙত অবিৰাম
 ভুলতো যি গান্ধীৰ নীতি মনা নাই, [কেবকণ]
 চোৰাং বেপাৰী বোৰে টকা দিয়ে হোৱাহোৱে
 ভোটকিনা বজাবলৈ যায় । [কেবকণ]
 কোনোবা সুবিধাবাদী হ'ল যি সমাজবাদী
 বাৰিঙোতে কংগ্ৰেছীও হ'ল যে দোৱাই, [কেবকণ]
 ইন্দ্ৰি কৰা গান্ধীকেণ পিঙ্কি নৈ জোৰে ফেট
 মোৰ সম ছমিৰাতে আন কোনো নাই । [কেবকণ]
 কাৰোবাক দিয়ে ভয় কোনোবাক শবণ লয়
 গাঁৱে গাঁৱে কংগ্ৰেছৰ গুণকেহে গায় [কেবকণ]
 বাইজৰ কিনো ভাণ দেখা পায় বামবাজ্য
 নেদেখাৰ শ্রীমুখো দৰিগন পাই । [কেবকণ]
 দেখা ন'ই বাট যাৰ হলে তাৰে মেঘাৰ
 আগলৈ দৰিগন কপালত নাই, [কেবকণ]
 বাইজেও কৰে ঠিক কংগ্ৰেছী ধিক ধিক
 কংগ্ৰেছক মোট দিয়া কোনো কাম নাই । [কেবকণ]

ছচনি গীত

বাম বাইজ পাতিলি বাইখস সাজিলি
দেশবে হবিলি চিৰী ঐ
ভোকোন্দাই বাম ॥

পদ ॥ প্রথমে প্রণামো শুক মোৰ শঙ্কৰ
বিতীৰে প্রণামো হবি ।

ছচবি এফাকি গাবলৈ আহিলো
ভিঙিতে ফাটিবে জৰি ॥

ভাততে মিলালি বালি শিলেগুট
তেলতে মিলালি কি ।

গাখীৰত মিলালি খাবৈব গেনা পানী
দেশকে মাৰিছ দি ॥

চবনীয়া পণ্যবত হালকে জুৰিলি
অকালত মাৰিলি দেশ ।

দগধা খন্দৰ বগাকৈ টুপীটো
পিছলি ভণ্ডামিৰ বেশ ॥

মৃত্যু কাপোৰৰ পাৰ্মিট বিলালি
দেশখন নঙঠা হল ।

চোবাই বজাবৰে হেজু মেলি দিলি
দেশ যে ভললৈ গল ॥

এইবাব বিহুৱান দিও চকুপানী
বাইজে ফেমিব দায় ।

চলাহী কথাতে বাইজ নুভুলিব
কামহে সজাত পায় ॥

—কুমাৰ শ্রীমধুসূদন ।

ভোটৰ ভূত ।

ভোট দিবা ? দিবা কাক ? মহাৰাণ নাম বেচি
খাই ফুৰা বেপাৰী বোৰক ?

নেলাগে নিদিবা তাক নবহত্যা অপৰাধী
চোৰাং বেপাৰী আৰু

ছনীতিৰে ভৰা লোকো

আজি চোৰা দেশৰ সেৱক !

অন্ধেক নঙঠা হৈ অনাহাৰ পেট লৈও

তুমি দিবা কংগ্ৰেছক ভোট ?

আজি চোৰা কংগ্ৰেছীয়ে সাজিলে মহলা ঘৰ

তুমি মাথো হলা লোট সোত !

আজি কত মিছা ভয় মিছালোভ দেখুৱাব জনতাক

জনতাই কংগ্ৰেছক নকৰে বিশ্বাস

জনতাৰ একমত হবওৱা কংগ্ৰেছক

জনতাৰ তাতে জয়োল্লাস ।

কুমাৰ—মধুসূদন

জননীৰ খেদ ।

আমি ভাৰতৰ কৃষক বহুৱা

কৃষাতে পৰাণ যায়

দুখে ভৰা এই শ্রমিক জীৱন

আছে মাথো হায় হায় ।

নেদেখিলো আমি দিফাব পোহৰ

ধন্যলৈ নকৰো হেলা ;

পিন্ধা নাই খাদী দগধা পঞ্জাবী

সুবিধা লবৰ বেলা ।

ভুলতো মূৰত পিন্ধা নাই টুপী

নললো ত্যাগীৰ বেশ ;

খোৱা নাই আমি “এ ক্লাচ” জেলত

অৰাম মিশ্ৰিত ক্ৰেশ ।

পৰিত্যক্তা আজি বহুৱা কৃষক
কোনেও নলয় তুলি ;
কৰে অৱহেলা স্তম্ভীৰ সমাজে
অধম অস্পৃশ্য বুলি ।
বিড়াল তপস্বী নহওঁ কংগ্ৰেছী
প্ৰকৃতিৰ শিক্ষা নাই ;
হে' দেশ মাতৃ ভাৰত জননী
চৰণত দিয়া ঠাই ।
আবেগে জননী বুকুৰ মাজত
পুত্ৰক আকৌলি ললে ;
কৃষক বহুৱা সবে পুত্ৰ মোৰ
মাতৃয়ে আখানী কলে ।
বহু পুত্ৰ মোৰ ক্ষমতা বঢ়িয়া
তপস্বীৰ বেশ ধৰে ।
মানৱ সেৱাৰ নিছাভাও ধৰি
নিজৰ সুবিধা কৰে ;
মহাদান যত মহান আদৰ্শ
অহিংসা শান্তিৰ বাণী
লম্বা "লেকছাৰ" লোকক হে দিয়ে
নিজেহে নচলে মানি ॥
"ব্লেক মাৰ্কেটিং" 'প্ৰফিটিয়াৰিং'
কাৰবাবো কৰিছে ভাল ।
ধনীক শ্ৰেণীৰ কবলত থাকি
শ্ৰমিককো দিছে ভাল ।
সৰ্বটোক মন্ত্ৰ খন্দৰ টুপীটো
দেশ প্ৰেমিকৰ চিন ;
ব্ৰাহ্মণৰ যেনে লঙণ ডালত
বাজে ব্ৰহ্মজব বীণ ।
প্ৰভাবক যত বিড়াল তপস্বী
জন্মিলে কুপুত্ৰ মোৰ ;

স্বাৰ্থৰ কাৰণে পুৰি ছাই খালে
মহান আদৰ্শ বোৰ ।
খন্দৰ নিদিক্কা লোকক সহিতে
নেভাবে মানুহ বুলি ;
নেভাবে সহিতে সকলো প্ৰজা য়ে
এই ধৰণীৰে বুলি ।
খন্দৰ টুপী লম্বা লেকছাৰে
নেবাখে ৬গাকীৰ নাম ;
উপদেশত কৈ আদৰ্শহে ভাল
প্ৰকৃত সেৱীৰ কাম ।
প্ৰকৃতিৰ বুকু জুৰুৱা কৃষক
শ্ৰমিক বহুৱা গণ ;
জানিবা মাতৃৰ সুযোগ্য সন্তান
পংম পৱিত্ৰ মন ।
আহা মোৰ কৃষক বহুৱা
নিষ্পেৰিত জন গণ ;
৬গাকীৰ নামত সভক্তিৰে
পাৰিবা জিকিব বা ।

শেঠজী-বামবাবু, অ.প.নি ভী দেখোন
আমি ব.ভেটিয়া বনি গাচ ।

“ধৰিৰাজ গ্ৰাহ-গাজিদ্ৰ”

(মালভোগ কৰ্ত্তাৰ অন্তৰ মনল । কৰ্ত্তা “টি” কৰ্মত চাহ খাই আছে ।)

কৰ্ত্তা— (চাহৰ কাপত ঢোকা মাৰি) হেৰা, চম্পা !

চম্পা— (লাজুকীয়া হাঁহিবে ওলাই আহি) আপুনি মোক বাপুৰ মাক বুলিয়েই মাতিব । সেই বুলি মাতিলে বৰ লাজ লাগে । (বহে)

কৰ্ত্তা— সেইয়া, তুমি আৰু আগৰ দিনতে আছা । লাহে লাহে সকলো পৰিবৰ্ত্তন হৈছে যেতিয়া তোমাৰ মোৰ আচাৰ ব্যৱহাৰতো কিছু পৰিবৰ্ত্তন হব লাগিব ।

চম্পা— এই ইমান দিনৰ অভ্যাস এটা হঠাতে কেনেকৈ এৰো ?

চম্পা বুলিলে কাণত কেনেবা লাগে । বৰ লাজ লাগে ।

কৰ্ত্তা— এয়ে তোমালোকৰ তিকতা জাতিৰ ভুল । দৰ্কাৰ পৰিলে পৰিবৰ্ত্তন হব নোৱাৰা ! আমাৰ দেখা নাইনে ? প্ৰয়োজন হলেই হঠাৎ গহীন হওঁ, কঠুৱা হওঁ, আকৌ দৰ্কাৰ হলেই থিতাতে লেউ সেউ হওঁ, তুলাৰ নিচিনা পাতল কোমল হওঁ । সহজ সবল হওঁ । আজি এইবোৰেই বহুৰে এইবিলাককে কলা বিদ্যাৰ নিচিনাকৈ অভ্যাস কৰিছোঁ ।

চম্পা— ময়ো তলে তলে অভ্যাস কৰিয়ে আছোঁ আৰু আগলৈকো কৰিম । বাহিৰত আপোনাৰ কাৰণে বহুত হাই অফিচাৰ অপেক্ষা কৰি আছে ।

কৰ্ত্তা— (টেবুলত হাত চাপিয়াই) ওড্, ডেয়াৰ ইউ আৰ ! অসমীয়া কথাৰ মাজে মাজে ইংৰাজী শব্দ ব্যৱহাৰ কৰিবলৈ বেচ শিকিছা । কৈছোঁ নহয় “অভ্যাস” । আপুটু দেত্, নেডী হব লাগিলে কথা কওঁতে দুটা এটা ইংৰাজী শব্দ স্মুৱাই যাব নোৱাৰিলে টি পাৰ্টি, গাৰ্ডেন পাৰ্টি এই বিলাকলৈ তোমালোকক নিবলৈ অলপ “ইয়ে” লাগে ! অথচ নিনিলে নহয় । সেই কৰণেহে তোমাক এজন মাষ্টৰ ধৰি দিব খুজিছিলো ।

চম্পা— নেলাগে ! মই এনেকৈয়ে শিকিম । আগতকৈ তো বহুত চেষ্টা হৈছে ।

কৰ্ত্তা—চাৰটেইনলি, তোমাৰ ড্ৰেচ, ষ্টাইল আৰু মদ অব্ টকিং বহুত হৈছে । ম’দ অব্ টকিং মানে বুজিছাতো ?

চম্পা— কথা কোৱাৰ ভাও নহয় জানো ?

কৰ্ত্তা— (হাঁহি) ওড্ ! “মিলে দুটি গ্ৰাণ কোটিৰ মাজত

অৰ্থবিহীন সিও নে গ্ৰিহ ?

চেনি চম্পা আৰু মালভোগ । চোৱাচোন বাস্তবিকৈ আমাৰ হিন্দু শাস্ত্ৰৰ বাহি জোৰা চোৱাৰ ব্যৱহাৰটোত এটা বাহাছৰী আছে ।

চম্পা— বাক, এতিয়া সাহিত্য ধাওক । মই আপোনাক এটা কথা সোধো । আপুনি ডাঙৰ ডাঙৰ অফিচাৰ বিলাকৰ লগত কথা কওঁতে আগৰ নিচিনাকৈ “চাৰ, ইয়ৰ অনাৰ” এই বিলাক কয় নেকি ?

কৰ্ত্তা— নাই । সেই বিলাক কবলৈ যাম কিয় ? সিহঁতেহে মোক কয় । পিচে এটা কথা চম্পা, হঠাৎ কেতিয়াবা কেতিয়াবা মুখেদি ওলাই যায় । কুৰি বছৰৰ এটা অভ্যাস, তিনি বছৰৰ ভিতৰত বপকৰে এৰোঁ কেনেকৈ ?

চম্পা— এই সুখ সম্ভোগ, পজিচন এই বিলাকৰ মাজতো কেতিয়াবা মনত জাব হয়, সদায় জানো এনেকৈয়ে থাকিম ?

কৰ্ত্তা— সেইটো ভাব মনলৈ নানিহাই । আৰু যদি পাঁচটা বছৰ এইখন গাদী অধিকাৰ কৰি থাকিব পাবোঁ, তেন্তে তোমাৰ মোৰ কথাই নাই, লৰা-ছোৱালীয়েও কোনো কথাত কাৰো ওচৰত হাত পাতিব নেলাগে । কেৱল আৰু পাঁচটি বছৰ ।

চম্পা— জানো মহাপ্ৰভুৱে এইবাৰ কি কৰে ? মানুহ বিলাকৰ মূৰত হেথোন কিবা ষেয়া চকৰি সোমাইছে ।

কৰ্ত্তা— কোনো চিন্তা নাই । মোৰ পথ সদায় পৰিথাৰ । মোৰ নিচিনা উপযুক্ত মানুহ আসামত কেইজন আছে ?

চম্পা—অবশ্যে কথাটো হয় । আপোনাক মানুহ “ওড্ পলিটিচিয়ান” বুলি কয় ।

কৰ্ত্তা— ওড্, চম্পা ওড্ ! কলেজত পঢ়া ছোৱালীৰ নিচিনাকৈ ইংৰাজী কৈছা । মই আৰু কি কৰিছোঁ জানা ? চম্ৰ বাঙৰী আৰু দিহিং ঘাটলৈ এনে ছজন পাৰ্টি কৰ্মী পঠিয়াইছোঁ, দিনে বাতয়ে তেওঁলোকে কেৱল আমাৰ কামকে কৰিছে । ছয়োজনেই উপযুক্ত মাটি পিয়ল কাৰী “ধৰিৰাজ” । আকৌ আমাৰ ওজুকাইৰ অনুৰোধ . . .

চম্পা— গুজুকাই কোন ?

কর্তা— আমার ক্ষমতা শূন্য । শুনা, তেওঁৰ অনুবোধত বঙাজোন নুদৈৰ মিছা বদনাম দিয়া কেছত পৰা গ্ৰাহ গজিকক নগাওঁ টাউনত আকৌ আনিদিয়া হৈছে । তেওঁ এইবাৰ মাটি মৈয়োৱাদি মৈয়াই সকলোকে সমান কৰি পেলাব ।

চম্পা— আপুনি এবাৰ বাহিৰত দেখা দিয়কগৈ । বহুত পৰ হল নহয় ।

কর্তা— এৰা । (উঠে) বুঢ়া বয়সত অলপ আমোদ প্ৰমোদ কৰিবৰো সময় নাই ।

অনুহৰণ পৰ্ব !

জনবৰে বোলন্ত শুনা বাজা জন্মেজয় ।
আৰু এক কথা ভৈল অতি বিপৰ্যয় ॥
ভূমিকম্পে বত প্ৰজা ভৈল অসহায় ।
সহদয় লোকে তাক দিয়ন্ত সহায় ॥
নানা স্থান হস্তে আসে অন্ন এক ঠাই ।
‘বিলিফ কমিটি’ তাক দিয়ন্ত বিলাই ॥
দেশ কৰ্মী ৰূপে কোনো স্বার্থস্বৰী লোক ।
স্ববিধা পাইয়া কৰে ঐত মহাস্থখ ॥
বুঢ়াগোহাই নামে বোলে পুখুৰী পাবত ।
তেলীয়াই চাউল তোলে মাতেজ কণত ॥
নাজানোহো কৈব হস্তে শকুনি আসয় ।
তেলীয়াৰ গাড়ী বোলে আটক কৰয় ॥
শকুনি ধৰয় যেন চেলাপটি জোক ।
“সঁচা কবি কৈত পাইলি নেবিবোহো তোক ॥
কিবা তোৰ নাম ধাম কোন মহাজন ।
নকলে জানিবি আজি মিলিছে মৰণ ॥”
ঘামি জামি তেলীয়াৰ উৰি গৈল জীৱ ।
অগনিৰ উত্তাপত গলে যেন ঘিউ ॥
ভুয় পাৰ তেলী পাছে টেকবাক লাগয় ।

‘সত্যে সত্যে কহোঁ মই এৰা মোৰ দায় ॥

নাগিনা নামৰ মই তেলী মৃতমতি ।
ততুল বেপাৰ কৰোঁ অশপৃষ্ঠে উঠি ॥
নজানোহো আজি কিনো বিপদ মিলিল ।
“ভাবী আদমী উন্লোক কপয়াভি নিল ॥
অধিক দৰত লৈলোঁ মিহলি চাউল ।
টকা লৈয়া মহাজন থিতাতে পলাইল ॥
এক মন্ত্ৰ জপি পাছে তেলীয়া বোলয় ।
“মহাজন দেশনেতা জানিবা নিশ্চয় ॥”
এনে এক নাম তেলী বেকত কৰয় ।
ঘিটো শুনি বেলি ভৈল পশ্চিমে উৱয় ॥
দেবৰো দেবতা বোলে বহে ইন্দ্ৰপুৰী ।
কু-চীৰ্ত্তিৰ ভ’বালক থাকে বক্ষা কৰি ॥
উচ্চাৰণ মাজে ভূমি কপিয়া উঠিল ।
বিলিফৰ কথা কহোঁ শকুনি জানিলা ॥
সেৱকৰ ৰূপে দেখা তক্ষকে দংশয় ।
ছনীতিত দেশে দেখোঁ উছন যাবয় ॥
পুৰব চৰিত্ৰ আজি দুজ্জয় জানিয়া ।
জনবৰে ছাড়িলেক দীৰ্ঘ ছমুনিয়া ॥

মধুকটভ —

কংগ্ৰেছী জীপ

ন জানি কি পৰ আজি মেৰী জীপ চলীবে
চলীবে, চলীবে, মেৰী জীপ চলীবে ॥
কোই কহে ইহা চলা
কোই কহে বহা চলা
(মেৰে) মন নে কহে মিঞাক গাওঁ চলীবে !
চলীবে, চলীবে, মেৰী জীপ চলীবে ॥

মনকে ভোট মেৰে
 মিলজা জলদী
 চিলঙ কে চহৰ মে
 'কাৰ' মেৰী চলদী,
 বিনকুল অকেলী ময়ী 'বনীৰে !
 চলীৰে, চলীৰে, মেৰী জীপ চলীৰে !!
 উচী- নীচী আলীৰোপে
 জীপ মেৰী চলে
 মনমে ভোট মেৰী
 পিউ পিউ বোলে,
 মেৰ মন মুঝকো বতা
 মেৰে ময়ীহকা পতা,
 বোল মেৰে ময়ীহকা কৌন গদীৰে
 চলীৰে, চলীৰে, মেৰী জীপ চলীৰে !

বিড়াল তপস্বী !

[শ্রীশ্রীকৃষ্ণ গীতা]

অৰ্জুনে বোলন্ত পাছে শুনা চক্ৰপাণি ।
 অসম ভূমিত পুত্ৰ প্ৰবেশিল। কানি ॥
 ছত্ৰ দণ্ড লৈয়া আছে বত গুণী গণ ।
 বামব পবন ভক্ত কৃষ্ণ নাহি মন ।
 বামধুন গাৱে সদা গাৱে ভূঞে গৈয়া ।
 বেপাৰকো কৰে হেনো ইবিধক লৈয়া ॥
 আক বত আছে ছট্ট চোৰ মছুদাৰ ।
 গুণীগনে তাসহাক কবন্ত আবাদাৰ ॥
 কামৰূপে আছে এক মহা ধনুৰ্দ্ধৰ ।
 পদোন্নতি ক্ৰমে সিটো হুইল দীধৰ ॥

শেঠ হন্তে তুলি দিলা বহু লক্ষ ধন
 গুণী গণে ধন লৈয়া কৰে নিৰ্বাচন
 মৎসক ৰাখিতে গুণী উদক ধাপিলা ।
 হৰিণাৰ মাংস বেন ব্যাঘ্ৰক ৰাছিল ॥
 শ্রীকৃষ্ণ হাসিয়া বোলে শুনা ধনঞ্জয় ।
 উপবাসে থাকে বিটো অতি লোভী হয় ॥
 গুণীগণে বহুত্যাগ কৰি আছে আগে ।
 সেহি হেতু ভোগ লিপ্সা হোৱে আগে ভাগে ॥
 বিপু দমনৰ বাৰ নাহি অৱকাশ ।
 স্থিতপ্ৰজ্ঞ নোহে সিটো কৰিব প্ৰকাশ ॥
 যাক তুমি গুণী গুণী বুলি আছা ঘণে ।
 কানিব বেপাৰো সিটো কৰে মনে মনে ॥
 ভণ্ড উপহাৰ বেণে ছত্ৰ দণ্ড ধৰি ।
 মোৰ নাম উচ্চৰয় ৰাম ৰাম কৰি ॥
 কাৰ্য্যতঃ নভঞ্জে মোক নিন্দে মোৰ নাম ।
 স্বার্থৰ কাৰণে সৰা কৰে পাপ কাম ॥
 ছলনাৰ হেতু পিন্ধে গুৰু খালী বেশ ।
 জানিবা ভণ্ডৰ আগে সিটো একশেষ ॥
 গান্ধীৰ নামক বেচি বিটো কৰাচৰিত ।
 আশ্ৰয় প্ৰতিষ্ঠাৰ চেষ্টা কৰে ৰাৱণৰ ॥
 যিটো নিজ নীতি জ্ঞান কৰি প্ৰত্যাখ্যান ।
 অসৎ উপায়ে নিজে হোৱে ধনধান ॥
 অল্পকালে নষ্ট হোৱে সেহি গুণী জন ।
 প্ৰত্যক্ষে দেখিতে সখা আহে নিৰ্বাচন ॥

—বিষয়ক—

Kanda Mohan Talu
 P. O. Sorbhog
 Dated
 Kamrup
 Barnagar II. P. Sobh

ভোটের অথনা ।

[বেজ এদিন এখন নগরত ফুৰিবলৈ বাঙতে গধূলি এবৰত
তলত দিয়া কথা-বাৰ্তা শুনিলে]

মিষ্টাৰ :-

শুনা প্ৰিয়ে— আহিছে বায়ুৰ বেগে লৰি 'ইলেক্‌চন'
লগে লগে মোৰ জীৱনৰ
সমস্যাও হৈছে জটিল।

মনত পৰিছে আজি
কেই বছৰ মানৰ আগতে
আছিলো কেৱল মই সামান্য উকীল
তিনি মাইল চাইকেলে আহি
ঘটো তিনি চাৰি টকা ওকালতী কৰি
মচুৰমাহ আলুটি যি তাৰে পাণ্ড
লৈ বাঙ চাইকেলত বান্ধি
নিজহাতে বান্ধা তুমি কত কষ্ট কৰি
খাই লভো অত্যন্ত তৃপ্তি।
কংগ্ৰেছৰ বাবে কাৰাগাৰ ভূগি
যিদিনাই নেতা বুলি হ'লো জনাজাত
সুপ্ৰসন্ন হ'ল লক্ষী দেৱী
একোখন পাণ্ডিত
পালো টকা হাজাৰে হাজাৰে
জানহাতে গ্ৰহকো ঠগিলো
মাটি পালো দিনামূল্যতেই।
মদীত্বৰ হা হুতা কৰিবৰ বাবে
খেদিলে যদিও মোক দুৰ্বল
ঘৰন ৰাজ্যৰ সৈতে কলানুতিকাব
কৰি কাৰবাৰ
লক্ষপতি হলো বাতাবাতি
যদিওবা কাম গ'ল চিৰদিনলৈ

ধন মোৰ থাকি গল চিৰদিনলৈ
আজি চোৱা মনৰ আনন্দে
আটালিকা কৰিছো নিশ্চয়
জীৱাত মৰিছে যত অকংগ্ৰেছী দল।

মিচেচ— মানুহবোৰে আপোনাৰ কথা যেনেকৈ কয় আমাৰে লাজ
লাজ লাগে। আমি মাইকী মানুহ আমিনো কি বুজো।
মোৰ মানত আপুনি এইবাৰ ভোটত উঠিব নেলাগে! ঘৰটো বাক
সাজক। চাকৰ কিছুমান খেদক। ময়ে ভাত বান্ধিম। মেধিক
হাতে ভৰিয়ে ধৰি লৰাকিটাক ভাল কাম কাজ একোটা সন্মাই
দিয়ক। ছাপাখানা মটৰ-বাচ এই কেইটাৰ পইছাবে ঈশ্বৰ
কৃপাত ভালকৈ খাব পাৰিম।

মিষ্টাৰ :- কি ক'লা কি কলা প্ৰিয়ে

মেধিক ভৰিত ধৰিম ?
জানো মই "মাচচাইকোলজি"
অসম্ভৱ তেনে কথা নকবা কদাশি ;
এইবাৰ নতুন ষ্টাইলত
কৰিম আৰম্ভ মই ইলেক্‌চন কেম্পেইন
গলবস্ত হৈ ক'ম বাইজক
"সকলো দোষৰ বাবে আমিযেই দায়ী
তাৰ বাবে ক্ষমা মাগো মই ;
কিন্তু নিশ্চয় শুনিছে আজি আপোনাৰকলে
কমিউনিষ্টৰ উৎপাতৰ কথা
চুৰি ডকাইতি আদি হৈছে বহুমান
সকলোৰে ওৰি কমিউনিষ্ট
বেঙ্গবোৰো ফেইল হল কমিউনিষ্টৰ বাবে।
অলপতে কমিউনিষ্ট বোৰে
যতে ততে ভাঙিবহি মন্দিৰ বসুজিদ
ধানবোৰো কাটি লৈ যাব।
যদিহে বুলিছে ভাল এনে উৎপাত
নালাগে, মিদিব যোক ভোট।

যদিহে ভাবিছে আজি এই উপদ্রব
হব লাগে শান্তি অবসান
যদি হব লাগে এই আমাৰ অসম
ধনে-ধানে পৰিপূৰ্ণ চকু পঢ়াবতে

আৰু যদি আপোনা সকলে
মহাত্মা গান্ধীৰ প্ৰতি শ্ৰদ্ধা-ভক্তি কৰে
ভোট দিব মোকেহে কেবল।

এনেদৰে কৰো যদি স্তম্ভুৰ বাণী
২০২৫ হেজাৰ টকা আৰু দিম চালি

তুলি দিম ধানি মহাত্মা গান্ধীৰ জয়, জনতাৰ জয়,

তেতিয়া দেখিবা আহি সকলো ভোটাৰে

মোৰে বাকচতে দিব "বেলট পেপাৰ" আমি।

মিচেচ—আমিনো সেইবোৰ কি বুজো। মানুহে এইবাৰ আমাক বেছি
সহায় নকৰিব যেন পাওঁ।

মিষ্টাৰ—বগা ভাত দেখিলে কাউৰীৰ আকাল দেখিছা ?

এই বাৰ হই যাম চীফ মিনিষ্টাৰ

বিলবুল পাৰাব মোৰ কৰিম বিস্তাৰ

ট্ৰান্সপৰ্ট-চাপ্লাই বাখিম মোৰ হাততেই

বিজিনেস মেগেট হ'ম একে ৰাতিতেই।

—হুম ভি বকবা—

ৰাম ৰাজ্য !

[স্থান—স্বৰ্গ; মন্ত্ৰীৰ ঘৰ অৰ্থাৎ জয়িং কৰ্ম ৰহি]

মন্ত্ৰী : মই গান্ধীজীৰ নামত, দেশবাসীৰ নামত শপত খাই এই
গান্ধীত বহিছো বাইজক সেৱা কৰিবলৈ। আপোনাৰ কামটো
পাবিলে নিশ্চয় কৰিম; কিন্তু তাৰ বাবে

চেঠ ধনীৰাম :—হেঃ হেঃ হেঃ হামি চেই কথাটো বুজিছো চাহেব
আপনি দেশ প্ৰেমিক আছে। লেकिन এই সামান্য টাকা যিনি

বাৰি দিয়ক। লম্বা-ছোৱালীক কমলা টেঙা থুৱাব। ঠাণ্ডা দিনত
কমলা খুব ভাল জিনিচ আছে। মাইলী ভী খাব। বাপুজী ভি
টা বহুতো টেঙা খাইছিল।

মিঃ—(নোটবোৰলৈ চাই) চাৰিহেজাৰ টকা ?

(ভিতৰৰ পৰা মন্ত্ৰীজনীৰ কণ্ঠস্বৰ)

নেবাধে কেলেই ? লম্বা-ছোৱালীক মৰম কৰি দিছে বেতিয়া
নেবাধিলে পাগহে হব।

মিঃ—বাথক বাবুজী ! মীতা মাইলী কৈছে। ২০০—কুচ লাজ
বই আছে। হানিটো—হুমানজীকি বৰাবৰ আছে। হামাবে বুকু
চিৰি বুক পকেটচে আপনাকে ভক্তি দেখাইছে। আপনিভি আশীৰ্বাদ
কৰিব লাগে।

মিঃ—ভক্তৰ ইচ্ছা ভগৱানে পূৰ্ণ নিশ্চয় কৰিব। ভক্তি থিনি
আমাক দি ওচি বোৱা। দুদিনমানৰ পিচত থবৰ কৰিবা।

মিঃ—জয় বহুৰাজীকি— —প্ৰস্থান—

—:—:—:—

—: কেবলৰণ:—

জনতা বধ ভাওনা

[একাক আধুনিক জীৱন্ত-যাত্ৰা]

—চৈয়দ আব্দুল হালিক

সূত্ৰধাৰণ প্ৰবেশ আৰু মন্ত্ৰ

মন্ত্ৰ :—ভো ভো সামাজিক ব্যংগ শৃঙ্খল প্ৰজ্ঞাধুনা।

জনতাবধ জীৱন্ত যাত্ৰা বাস্তাৱ নিবোধত।

(সঙ্গীৰ প্ৰবেশ)

মন্ত্ৰ :—আহে সঙ্গী কোন বাদ্য বাজত ?

—আহে সখি মটৰ গাড়ীকু হৰ্ষ বাজত।

—এহি অসময়ে কোন পাণীঠ হেথা আৱল ?

—সখি পুখা ডম নাহি পায়, ওহি আমাক পবৰ-মন্ত্ৰৰ খেতুপা
বিহিত মহাধাৰ্মিক দেশপ্ৰাণ স্বজাতি উদ্ধাৰ ত্ৰিভূতেনেকা মুক্তি-

—আহে সখি মটৰ গাড়ীকু হৰ্ষ বাজত।

হুত—অহ' অহ হাম বুজলো । দেখু দেখু চিকুচিক ক' ওহি হিন্দুস্থান
গাড়ী মহা পয়োভবে আৱত ।

সদী—আহে সদী ওহি পবন পুৰন কলিক বাম অৱতাব, পবিত্র
ভাৱত ভূমিত বামৰাজ্য প্ৰতিপাক হেতু অৱতাব হইয়াছে । দুব-
হন্তে প্ৰণাম কৰি কহো সদবে দুখ লুকাৱ, নিবহৰে হৰি বোল হৰি ।

(ভেলেকা মুক্তিলাভৰ প্ৰৱেশ)

ভেলেকা—(হান্য কৰি) এচিয়াক পূব প্ৰান্তে কোবিয়াত সমব লাগলি
থিক । অহ, হামাক দেশে কেন নাহি লাগল ? গত মহাসমবে
কৃষ্ণ ব্যৱসায় হন্তে হামাব অষ্টাদশ কোটি টকা লাভ ভেল । বুদ্ধ
শেষে ওহি লাভকু পৰিমাণ হ্ৰাস পায়ল । হামাক বগ্নক গুদামে
সাত কোটি গজ কাপোৰ লুকাই ৰাখইছি । অধিক মুখ্য নাহি
পালে কদাপি ছাড়ব নাহি । যদি সুবিধা মিলে পাবিস্তানে পঠাবৈ ।
হে বুদ্ধ লাগু লাগু হামাক ভাণ্ডাবে অল্প চাউল লুকাই ৰাখইছি ;
অধিক নাহি পঞ্চ লাখ টন আছে । প'চশ সহস্ৰ টি গৰিয়হ তৈলও
ৰাখইছি । ব্যবহাৰক লাগি তিনি শত টন চিনিও ৰাখইছি । বুদ্ধ
নাহি লাগিলে হামাব বহুত 'বছ' ছব । কোবিয়াত বুদ্ধ লাগল ।
এখন বজাৰৰ কেবাচিন তৈলকু সব টন সংগ্ৰহ কৰিয়া গুদামে
ভৰ্ত্তি কৰিয়া ৰাখব থিক । আহা মহা সুযোগ আৱল মহা সুখক
দিন আৱল । আহে ডাইভাৰ, অহিকেনকু ওহি বনচাইনমেণ্ট খালাচ
হুগছে ?

ডাইভাৰ :—তা কি বোলব হজুব ! গাড়ীৰ পৰা নামাৰিস্ত হামাব
পাইকাবীৰে থপিয়া-থপি লগাবল ।

ভেলেকা :—আৰু এক কনচাইনমেণ্ট অলপতে আৱব । তুহ সাৱধানে
সমাচাৰ ৰাখ । হামাব চৰকাৰ বাহাজুব মহামহিমামিত দেখহ
কানিক প্ৰহিবিচন কৰি বহু হামাব কেমন সুযোগ কৰি দেল,
প্ৰহিবিচন তু বহু বহু । তেবে হামাব কাৰবাব ঠিক চলব ।

ডাইভাৰ :—হজুব, মগান্ একাব ইতৰ নোক বে সত্তাত পায় চেনি
অধিক খায়া দেশক চেনি শেব কৰিছিল । ওহি বাত হামাক
ভূপূৰ্ব খাদ্য মন্ত্ৰী বহিগছিল থিক । এহি কাৰণ আজি

গুৱত ধৰি আছে । এহি কাৰণ গুৱক নাম সেবে ১১০ অবা হইয়াছে ;
এহি মহাসুযোগ । এখনে কিছু গুৱ কিনিয়া ৰাখিলে লাভক
আগন্তুক আছে । এহি কথা হামি বোললো তু গুনহ ।

ভেলেকা :—তোমাক শতক 'থেকিউ' হে বিজ্ঞ, যোগ্য সহযোগী ডাইভাৰ ।
অহ গুৱ কিনিব । যত গুৱ গাওঁ নগৰত আছে সব কিনিব । কিনিয়া
অধিক মুখ্যত দিষ্টলাবিত বিক্ৰি কৰব । অহ পৰম সুযোগ আৱল,
নুহা ক' বাঢ় কব, আনন্দ কব —

গীত—(সুৱ—পঞ্চম মিশ্ৰিত সপ্তম, তাল—জুৱাবী)

হাহা সখি হামাব স্বৰাজ ভৈল,
বাইজৰ যত খোৱা ঠিক দ্ৰব্য

হামব গুদামে বৈল ।

হামা মটৰ গাড়ীৰ তলত

ইতৰ প্ৰাণ টোল,

চৰকাৰ হামাব হাতৰ মুঠিত

ইদেশ অমাৰে হৈল ।

বেণুৰী বুট্ছ গৈলন্তে আসিল

মহামতি এমৰিকা,

এহি সুযোগতে গোটাও যি পাৰা

যোগ্য ৰূপা টকা দিকা ।

হিন্দু-বৰনৰ বুদ্ধ লাগিলে যে

হামাব লাভ পৰম,

চৰকাৰ ৰাখিল হুইব তেখন,

হুইব মখা গৰম ।

কোবিয়াত এদেব লাগিছে সমব,

হামাব লাভৰ আশা,

প্ৰভু ভগৱন্ত হামাব লগত

কৰিয়োক সদা বাসা । (ভেলেকাৰ প্ৰস্থান)

হুত—হামাক পৰম পুৰন দেশপ্ৰাণ শ্ৰীশ্ৰীকৃষ্ণ ব্যৱসায়ীক পবিত্র বচন
গুনলো । অহ ওহি মহাজনক প্ৰণ, জনতাক দুখ দেখি হু হু
কৰি কান্দত । ওহি মটৰ গাড়ীত চড়ি বিলিককু লাগি আৱল ।

আজি জনসভা আহ্বান কৰিছে। উহি সভাত ভেলেকা বুদ্ধি
বদ্ধতা কৰব, হামু সব জনব, জনব।

সঙ্গী—আহে পুত্ৰ কোন আবত, চিয়ৰ বাথৰ কৰি কোন আবত

পুত্ৰ—ওহি বাবলৈ নোপোৱা জনতাক দল আবত, চিংকাৰ কৰি
কোলাহল বাও তোলাত। দিচিগ্নি নাই জানত, গুনহ বহাৰে
প্ৰেচেন কৰি আবত।

সঙ্গী—একাৰে বহি দেখু! (জনতাৰ প্ৰৱেশ)

প্ৰথম জনতা—(অন্য এজনক) হে পথিক বন্ধু চাউল কাহা
তোহো কিছু বাতৰি জানহ? হামাক সমস্ত পথিয়াল চাউল
আজি পাঁচ সাত লম্বোণে পথিয়া কেলটোপ কেলটোপ কৰি
আছে। একমুঠি চাউল বিচাৰিবা ক'তো নাই পাবলু। অকল
কৈচুৱাটো ভোকে মবব।

দ্বিতীয়—চাউল কাহা মিলব। দেশত চাউল নাই। কোৰিয়াত
লাগল। দেশক সব চাউল তথাই ভেজিৱাছে। নাই
হে বন্ধু মাটি ভেলক ইমান দাম ভেল হামি গৰীব লোক
নাই পাবি। আজি ছই মাস মিঠাতেল আখিৰে দেখি
ওব কাহা মিলত কিছু জানহ?

তৃতীয়—হে বন্ধু ওব কাহা পাবি, কেঞাক গোলাই যি ওব
সি ওব মুখে দিতে নাই পাবব। বালি, খোলা, দলিচণৰ
মিলাই বিক্ৰী কৰত। একসেব ওবত আধাসেব খাটি ওব
আবে। প্ৰতি সেব চহহা দাম দয়। অহ কি দিন আহ
ছ পইচা সেবে খাটি ওব খামা বুঢ়া হৈৱাছো, এখন মৰণক
কি দিন আবল। হে প্ৰভু হামাক বাৰি কাহে যুক্ত দিলি নাই

চতুৰ্থ—হামাক বোৱাৰী জীৱাৰীসব বন্ধক অভাবে দৰক বাহিৰে
নাই পাবে। মাচতীয়া আপোষ চব পিকিয়া ফাঙল, নতুন কা
বিনিতে নাই পাখি। কাপোৰক ইমান দাম মহা সমবক
হয়ে নাই। দেশ স্বাধীন হুৱা, হামাক প্ৰাণে মাৰল। একম
হামাৰ বত আয় ছাছে, ছই বোৱাৰী আৰু তিনি জীৱাৰীক কা
দিতে নাই কুলায়। হে বন্ধু উপায় কহ। ধৰ্ম্মশাস্ত্ৰে আহ
পাপ পিখি নাহিহে, সৰেবিষ খাৱা মৰিয়া গনোহন্তে। উঃ আমা

জীৱন ধিক, শত ধিক।

পঞ্চম—হামি পাঠশালাক পণ্ডিত, একপুত্ৰ কছকঠ বৈদিক পাছ
কৰিছে। উহি তীক্ষ্ণ বুদ্ধিক ছাত্ৰ ধিক। কিন্তু কলেজে কি
সতে ভেজব, ঘৰ চলয় নাই। উহি পুত্ৰ শোকে স্নিগ্ধ হুৱা
দৰক বাহিৰ নাই ওলাবত! হামু কি কৰব বন-পইচা নাই,
মাটি ভেটিও নাই, কি কৰিতে পাৰি।

ষষ্ঠ—হে বন্ধু, হামাক তুলো তুহি অধিক ভাগ্যবান, হামাক তিনি
পুত্ৰক লাগি কিতাপ ফলি জোগাড় কৰিতে নাই পাবলো,
এই কাৰণে সবে স্কুল এৰি বুকুপ ভেল। এখনে হামাক গাৰি
দেয়। বিধাতা হামাক নহিঁপে দুখ দেখল, কা কিবব?

সপ্তম—হামাক একপুত্ৰ ভাত কাপোৰৰ অভাবে দৰ ছাটি গেল।
উহি ভাতক, চাকৰিক লাগি গ্ৰামে চহৰে খুৱত। চৰকাৰক
পুলিচ বাহাদুৰ কমিউনিষ্ট বুলি ধৰি নিয়া দাব দৰ কৰি
ভৰাইয়া বখিছে। হামাৰ দুখক ওব নাই, ওব নাই।

অষ্টম—হে সঙ্গীসব দেশ স্বাধীন হুৱা গৰীবৰ দুখকট সহ্যওণ বাঢ়ল
ধিক! দুখ নাই, শান্তি নাই সবে হাঁহাকাৰ কৰি কহো দিন
অতিবাহিত কৰত। আলোচনাক লাভ নাই। চল, দেশ আধাৰ
গৰম বদ্ধতা জনব।

নবম—বদ্ধতা আৰু কত জনব? তিনিছৰ বদ্ধতা থাৱা বাচিৱাছি
আৰু নাই পাবি। কাণ, বিমাবল, প্ৰাণ তিতাবল, বদ্ধতা আৰু
উদৰ পূৰণ নাই কৰে।

দশম—দেশক মহা দুৰ্ভিক্ষ ভেল। খেতিক লাগি মাটি নাই, খাদ্যক
লাগি ভাত নাই উড়ণত লাগি বস্ত্ৰ নাই, বাস কৰিবাক লাগি
গৃহ নাই। হামাক জীৱন ধিক! এহি স্বাধীনতা সত্য নাই। চল চলা

[শকলোৰে প্ৰস্থান]। [চানচুৰাৰ প্ৰৱেশ]

চানচুৰাৰ—

গীত...

সুৰ—চানচুৰ, তাল—মটৰ তাল।

চানচুৰ গৰম বাবু মই লাইয়া মজাদাৰ চানচুৰ গৰম।

আওৰ জন মেৰে কাহানি, গৰুগাখীৰে বিলকুল পানী,
মহাজন বনগিয়া চব দোকানী, মটৰ গাড়ীয়ে মোণ মোণ কান্দি

হামলোগৰা নাই কাপোৰ কানি, লৰকাবাচ্চা হ'ল অখানি,
গৰীব লোগ চব ছৰা কোৱা নিনা। চানচুব গবন—
আওব গুন সমাচাব,
যেতনা ছৰা মন্তী মেথাব
চলতা নয়া মটবকাব,
কিঞ্চ কানাইয়া ক'ৰা পাব,
আজাদীকি মাধ'মাৰ

চানচুব গবন—

সুত্ৰ—সাহে সঙ্গী, ওহি ভাইক গীত অদ্ভুত ঠিক। কি ভাষা গাব
সঙ্গী—ওহি ভাই অসমীয়া হিন্দী সঙ্গীত কীৰ্ত্তন বৰ। মধু মধু

অৰ্থ কিছু বুজিয়াছে?

সুত্ৰ—বিছা নাহি বুজলো। এহি ভাষা ব্ৰহ্মবুলি বোলবুলি কিছু,

ইয়াক নাম খিচুবি হয়।

সঙ্গী—সাহি, নাহি। অসমীয়া মহাজাতিক এহি নতুন মহাজান

সৰ্বলোকে ও নাহি বুজত। ভুত ভুত উপায়ক অৰ্থি উ

সবে অনপ অনপ বুজত। চল চল একাদিশ অবতাক বজুতা

চাহিয়ে। বহু কিজানি হিন্দীত বচন কৰোণ। হে সঙ্গী

প্ৰচাদ কব। (প্ৰস্থান)

সুত্ৰ—দেখ দেখু। এহি ক'ৰাকু মায়া পৰি ইচ্ছা থকাৰু পুৰি ম

চেওণ, বাব সুশোভিত মহাজন কোন হোই, মাইককনক

কি লেকচাব মাৰত।

সঙ্গী—বাত নাহি বুলিবেন। এখন তোমৰা চব বজুতা চুনন।

ভেলেকা—ভো ভো অভাগত বাইজসব। হামাব দেশ স্বাধীন

এ বাত তু জানহ। স্বাধীন হৈয়া কহো দেশকো পৰম

মিলবল হামি ক্ষুদ্র জীৱ, নবনাৰায়ণক সেৱামে জীৱন উটাই

হেই। বাইজক সেৱা হামাব জীৱনকা মহাব্ৰত। আজি

মহাসংকটক দিনে অনেক 'নেচেচেৰি' দ্ৰব্যক অভাব হৈয়া

আজি চাউল, দাইল, চেনি কাপোৰ সকলো জিনিচক

হতা হেই। কিন্তু স্বাধীন দেশমে এনেকুতা হতা হেই। আন

ধৈৰ্য্যে বহু বাইজক সহযোগিতা অত্যন্ত প্ৰয়োজন হোই আ

জানেন অনেক ষ্ট লোকে অধিক লাভ আশে অনেক
ইয়া লুকাপিত ৰাখিছে। ওহি সব মহাপাপা মহা অপৰাধী, এমন
লোকক ক্ষমা বৰয়ে নাহি। বাইজক সুবিধাৰ অৰ্থে হামি যত
পাবি চেষ্টা কৰব। কিছু চিন্তা কৰনেকু জৰুৰত নেহি হেই। এহি
চব কাৰ্য্য ভগৱানকু লোনা। মনুষ্য কিছু নাহি কৰিতে পাবত।
কাৰ্য্যকুক, ধৈৰ্য্যং ধক, ধৈৰ্য্যং ধক! বন্দে মাতৰম্।

সুত্ৰ—অহ, কি মাতকব বজুতা বোলল। আঃ গীত গুন, গীত গুন।
মহাজনকু অভাৱনা ববি কহ ওহি যুৱতীসব মধুব গীত গাবত
[যুৱতীসব গীত]

সুত্ৰঃ—এয়াব, তাল—নীচ—উচ্ছাদ, পৰিতাল—প্ৰাচীনধুনিক,

গীতঃ—তব হাতে পাৰে বিবিডি পৰিছে

সোপাসোপে দেশ প্ৰেম।

তাব লগে লগে নিগড়ি পৰিছে

আমাবো প্ৰাণব প্ৰেম।

হে কৰ্ণধাৰ তুমি মুখা ফুটা

জনতা পূজাবী বাব।

তোমাৰ কাৰণে আমাব হৃদয়

কাটি গল চিৰাচিব;

তুমি দয়া কৰা প্ৰেম দান দিয়া

আমি বিবাহিনী প্ৰাণ।

তোমাবে কাৰণে ৰাচিলো যতনে

আমাব প্ৰেমৰ গান।

—হে সঙ্গী ই কেইটা গান ভেল? দেশ জুৰি ছৰ্ভিক্ষ, মাৰি
বক, অভাৱ অনাটন, হাহাকাৰ এহি যুৱতীসব এমন বেশ্যামাৰ্কা
গীত কেমন গাবে?

—এহি সঙ্গীত বেশ্যামাৰ্কা নাহি বেড়িৰ মাৰা নিক। স্বাধীন
ভাৰতকু বেড়িৰক এমন গান অহনিশে বহু অৰ্থবায়ে প্ৰচাৰ হয়।
চব নাহি কব। দেশত প্ৰেম নাই, প্ৰেমক চলায়য়। এহি বাম
বাহ্যিক গীত। প্ৰাণপণে গুন নিবন্তৰে ওয় বোল প্ৰেম পীড়িবি

সূত্র—হামি এক শ্রীত গাবব । শুন শুনহ ।

শ্রীত—স্বঃ— সত্যনাথানন, তাল—উদ্যাটন যতি ।

শ্রীত : নরক কুণ্ডত বসি প্রেমগীতি গারে

কেহুয়া নিধক সিটো লজ্জাকো নপাবে ।

জীব গাবে বস্ত্র নাহি, জীরাধী উলঙ্গ

প্রেমগীত গারা স্বামী কবে মহাবঙ্গ ।

কৃষ্ণব্যবসায়ী ভৈল দেশৰ নারক

সকলোটি ভৈল তাৰে পুশপ্তি গায়ক ।

কানিৰ বেপাৰী কবে কানি নিবাবণী

সেহি লোক আসি ভৈল দেশৰ অগ্রগণি ।

নবকণী পত্ত সিটো জাতিৰ ভক্ষক

আসি ভৈল আমাসাৰ পৰম বক্ষক ।

মুখে নধু বিলাইরা পেটত গবল

ঠগিরা থাইলা দেখি প্রজাক সবল ।

স্বাধীনতা মূলধন কৰিয়া দুৰ্জ্জন

ঠগিরা বিস্তৰ টকা কৰিছে অৰ্জ্জন ।

গান্ধীৰ নামত কৰি শত প্রবঞ্চনা

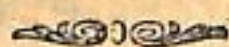
দিনে নিশা জনতাক কাৰছে বঞ্চনা ।

সারধান এহিবাৰ হে শোষক দল,

এহিবাৰ জনতাৰ বাঢ়ি আছে বল ।

এহিবাৰ সারধান হৈয়ো হে জনতা,

এহিমাণে সামৰিলো বধ কাব্য কথা ॥

ইতি— জনতাৰ জীৱন্ত বাত্ৰা সমাপ্তঃ ।

বিহলঙনি : পষেকীয়া কাকত : প্রতি ইংৰাজী মাহৰ ১২
আৰু ২৭ তাৰিখে ওলায় । খনে /৬ পাই : বছৰেকীয়া
বৰঙণি বিশেষ সংখ্যাৰ সৈতে ৪।।০ টকা—আগতীয়াকৈ সোধা
হয় । কিং কিং ক কাকত পাঠোৱা নহয় ।